

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 13^{ΗΣ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1992

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ
ΤΟΥ ΑΝΤΕΠΙΣΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
κ. BRUNO GENTILI

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ κ. ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ κηρύξω τὴν ἔναρξη τῆς ἑκτακτῆς συνεδρίας τῆς Ἀκαδημίας γιὰ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ τοῦ νέου ἀντεπιστέλλοντος μέλους τῆς Ἀκαδημίας μας καθηγητῆ κυρίου *Bruno Gentili*.

Ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ὑποδέχομαι μὲ μεγάλη χαρὰ τὸν ἐκλεκτὸ συνάδελφο, ὁμότιμο καθηγητῆ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ *Urbino*. Ὁ καθηγητῆς *Bruno Gentili* δικαίως τυγχάνει διεθνoῦς ἀναγνωρίσεως γιὰ τὸ ἐξαιρετικὰ ἐκτεταμένο, πολὺπλευρo καὶ ρηξικέλευθο ἔργο του. Εἶναι σοφὸς καὶ εὐαίσθητος, ἔχει δὲ δημιουργήσει σχολή.

Ἀγαπητὲ κύριε συνάδελφε,

Ἐκ μέρους τοῦ σώματος σᾶς ἀπευθύνω καὶ ἐπίσημως τὶς καλύτερες εὐχὲς ὄλων μας μαζὶ μὲ τὴ βεβαιότητά μας ὅτι θὰ συνεχίσετε πολλὰ χρόνια τὴν παραγωγικὴ δράση σας.

Σᾶς περιβάλλω μὲ τὸ μεγάλο διάσημο τῆς Ἀκαδημίας.

Κατ' ἐντολὴ τῆς Συγκλήτου ὁ συνάδελφος κύριος Ἀγαπητὸς Τσοπανάκης θὰ προσφωνήσῃ τὸν καθηγητῆ κύριο *Bruno Gentili*.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΚΟΥ κ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΤΣΟΠΑΝΑΚΗ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ὑποδέχεται σήμερα τὸν ἐκλεκτὸ Ἴταλὸ φιλόλογο διεθνoῦς προβολῆς κ. *Bruno Gentili*, καθηγητῆ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλολογίας στὸ

Πανεπιστήμιο τοῦ Urbino, ἕναν ἀπὸ τοὺς δραστήριους ἑλληνιστὲς τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πολύπλευρη δραστηριότητά του καὶ τὸ δημιουργικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ διάφορους τομεῖς τῆς κλασσικῆς φιλολογίας κατέχει μιὰν ἔξοχη θέση ἀνάμεσα στοὺς ἐκπροσώπους τῆς κατεξοχὴν ἀνθρωπιστικῆς αὐτῆς ἐπιστήμης.

Θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου εὐτυχῆ πὸν ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν μοῦ ἐμπιστεύθηκε αὐτὸ τὸ τιμητικὸ καὶ εὐχάριστο καθήκον, νὰ παρουσιάσω στοὺς κ.κ. συναδέλφους καὶ στὸ ἀξιόλογο κοινὸ πὸν μᾶς τιμᾶ μὲ τὴν παρουσία του σύντομα στοιχεῖα ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ νέου συναδέλφου.

Ἡ ἰταλικὴ φιλολογικὴ ἐπιστήμη ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ περασμένου αἰῶνα ὡς τὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ἀπὸ μερικοὺς διάσημους φιλολόγους, σὰν τὸν Domenico Comparetti (1836-1917), τὸν Girolamo Vitelli (1849-1935), οἱ ὁποῖοι δημιούργησαν ἀξιόλογους διαδόχους μὲ γνωστὰ ὀνόματα (Olivieri, De Falco, Cantarella, Romagnoli, Rostagni, Pasquali), πὸν καλύπτουν μὲ τὴν δράση τους τὶς δεκαετίες μετὰ τὸν πρώτο παγκόσμιον πόλεμον ὡς τὶς πρὶν ἀπὸ τὸ 1970, μὲ σημαντικὰ συμβολὰς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ἀλεξανδρινῆς καὶ τῆς πρώιμης βυζαντινῆς φιλολογίας. Ἰδιαίτερη βαρῦτητα φαίνεται ὅτι δόθηκε στὴν ἑλληνικὴ ποίηση, στὸ θέατρο καὶ στὴν μουσικὴ, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχη λατινικὴ, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ φαίνεται παράδοξο γιὰ Ἰταλοὺς Φιλολόγους.

Ἔτσι ἡ σημερινὴ γενεὰ τῶν ὄριμων φιλολόγων καθὼς καὶ ἡ νεώτερη τῶν διαδόχων τους, ἔχει νὰ προβάλλῃ πολὺ σημαντικοὺς ἐκπροσώπους σὲ ὅλα τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἰταλίας, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Bruno Gentili τὸν ὁποῖο ἐκλέξαμε ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Bruno Gentili εἶναι ἀξιόλογος ἐπιστήμονας μὲ διεθνή προβολή καὶ ἔχει ἀσχοληθεῖ μὲ σημαντικὸς τομεῖς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας.

Εἶναι ὁμότιμος καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Urbino, τῆς πατρίδας τοῦ Ραφαήλ, μιᾶς μικρῆς πόλης τῆς Βόρειας Ἰταλίας, σὲ εὐθεία γραμμὴ πρὸς τὰ ἀνατολικά τῆς Φλωρεντίας, σὲ κάποιαν ἀπόσταση ἀπὸ τὴν Ἀδριατικὴ ἀκτὴ τῆς Ἰταλίας. Ἔχει στὸ ἐνεργητικὸ του μιὰν ἀξιόλογη δραστηριότητα, πὸν ἡ κορύφωσή της ἔγκειται στὸ ὅτι κατόρθωσε νὰ καταστήσῃ τὴν μικρὴ αὐτὴν πόλιν ἕνα γόνιμο διεθνὲς κέντρο ἑλληνικῶν σπουδῶν. Ἰδρυσε στὰ 1966 τὸ φιλολογικὸ περιοδικὸ *Quaderni Urbinati di Cultura Classica*, πὸν τὸ διευθύνει μὲ ἐπιτυχία ὡς σήμερα, καὶ κατόρθωσε νὰ τὸ ἀναδείξῃ ἕνα ἔγκυρο διεθνὲς ὄργανο ἑλληνικῶν σπουδῶν. Διευθύνει ἐκδόσεις τοῦ ἴδιου Πανεπιστημίου καὶ προωθεῖ τὴν ἐμφάνιση ἀξιόλογων μελετῶν καὶ κειμένων. Σὲ συνεργασία μὲ τὸ Διεθνὲς Ἰνστιτοῦτο Γλωσσολογίας καὶ Σημειωτικῆς τοῦ Urbino ὀργάνωσε διεθνῆ συνέδρια μὲ θέματα τὸν Ἑ λ λ η ν ι κ ὸ Μ ὄ θ ο (1973),

τὴν Προφορικότητα, (δηλ. τὸν προφορικό λόγο), παιδεία, φιλολο-
γία, λόγου (1980), πὸν τὰ Πρακτικά τους δημοσιεύθηκαν στὴν Ρώμη
τὸ 1977 καὶ 1985 ἀντίστοιχα.

Σὲ συνεργασία μὲ τὴν Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Urbino, μὲ τὸ Φεστιβάλ τῆς
Opera Rossini τοῦ Pesaro καὶ μὲ τὴν θεατρικὴ ἐταιρεία *Glaucio Mauri*
ὀργάνωσε τὸ συνέδριο *Οἰδίποδας: Τὸ ἑλληνικὸ θέατρο καὶ ἡ*
εὐρωπαϊκὴ παιδεία (1982), πὸν τὰ Πρακτικά του δημοσιεύθηκαν
τὸ 1986. Πάλι σὲ συνεργασία μὲ τὸ Ἰνστιτοῦτο Κλασσικῆς Φιλολογίας τοῦ Urbino
καὶ μὲ τὴν ἰταλικὴ ἐταιρεία τοῦ *Flauto Dolce*, ὀργάνωσε τὸ συνέδριο
γιὰ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μουσικὴ (1985), πὸν τὰ Πρακτικά
του δημοσιεύθηκαν τὸ 1988, κι ἓνα ἄλλο συνέδριο μὲ θέμα τὴν κλασσικὴ μετρικὴ
καὶ τὴν γλωσσολογία (*Metrica Classica e Linguistica*), πὸν τὰ Πρακτικά
του δὲν δημοσιεύθηκαν ἀκόμα. Διευθύνει, μαζὶ μὲ τὸ Ἰνστιτοῦτο Κλασσικῆς φιλο-
λογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Urbino, μιὰν ὁμάδα ἐρευνῶν
γιὰ τὴν ἀρχαία καὶ ἑλληνιστικὴ λυρικὴ ποίηση, στὴν ὁποία συνεργάζονται Ἴταλοὶ
καὶ ξένοι ἐπιστήμονες.

Τὰ φιλολογικὰ του ἐνδιαφέροντα στρέφονται κυρίως στὴν ἀρχαϊκὴ λυρικὴ
ποίηση, στὴν μετρικὴ καὶ μουσικὴ, τὸ θέατρο καὶ τὸν προφορικό λόγο, μὲ τὴν ἔκ-
δοση αὐτοτελῶν βιβλίων καὶ τὴν συγγραφή σχετικῶν ἐρευνητικῶν μελετῶν καὶ τὴν
ὀργάνωση διεθνῶν συνεδρίων. Σοβαρὰ δείγματα εἶναι διάφορα ἀξιόλογα βιβλία γιὰ
τὸν Ἀνακρέοντα, Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη, ἡ μελέτη γιὰ τὸ Ἐπίγραμμα καὶ
τὴν Ἐλεγεία (*Eprigramma ed Elegia. Fondation Hardt, Entretiens sur l'antiquité classique XIV, Vandoeuvres-Genève*
1967), καθὼς καὶ οἱ δύο τόμοι τῶν ἐλεγειακῶν ποιητῶν (*Poetae elegiaci*)
τῆς *Anthologia Lyrica Graeca* (1979¹, 1982² καὶ 1985) ἀπὸ τὸν
γνωστὸ ἐκδοτικὸν Οἶκο Teubner τῆς Λειψίας (σὲ συνεργασία μὲ τὸν ἐκλεκτὸ φιλό-
λογο Carlo Prato, τοῦ Lecce), μὰ ἔκδοση πὸν ἀντικατέστησε τὴν παλαιότερη τοῦ
Ernestus Diehl. Μαζὶ μὲ τὸν ἐπίσης ἐκλεκτὸ φιλόλογο G. Perrotta ἐξέδωσε τὸν
τόμο *Πολύμνια, Polinnia, Poesia greca arcaica* 1948¹,
1965², μὲ σχόλια στοὺς ἑλλήνες λυρικούς.

Ἰδιαίτερα πυκνὲς καὶ ἀξιόλογες εἶναι οἱ ἐρευνῆς του γιὰ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ
μετρικὴ, στὴν ὁποία ἀφιέρωσε δύο τόμους, *Metrica greca arcaica*
(1950) καὶ *La metrica dei Greci* (1952), καθὼς καὶ πολλὰς μελέτες,
ὅπως «*Preistoria e formazione dell' esametro*», *Quaderni Urbinati* 26,
1977, «*Gli studi di Giorgio Pasquali sulla metrica greca e sul saturnio latino*»
στὸν τόμο *Giorgio Pasquali e la filologia classica del*

Novecento (1988), «*Metro e ritmo nella dottrina degli antichi e nella prassi della performance*» στὸν τόμο *La Musica in Grecia* (1988), «*Parola, metro e ritmo nel de Compositioe Verborum di Dionigi di Alicarnasso anapesti ciclici e dattili con irrazionale*»), στὸ *Metrica classica e Linguistica* (ἀνατυπώνεται).

Ἔναν, ἰδιαίτερα σημαντικόν, τομέα τῆς φιλολογίας, τὸν προφορικὸ λόγος, δηλ. τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε καὶ παίζει ἡ προφορικότητα, ἡ ἀφήγηση, στὴν ἐξέλιξη τοῦ λόγου, μελετᾷ ὁ κ. Β. Γ. Ἦδη ἀπὸ τὴν 3η δεκαετία τοῦ 20οῦ αἰ. ὁ πρόωρα χαμένος Ἀμερικανὸς φιλόλογος *Milman Parry* εἶχε μελετήσει ὀρισμένες ὄψεις τῆς προφορικῆς δομῆς τοῦ ὁμηρικῶς λόγου παράλληλα μὲ τὴν προφορικὴ καὶ αὐτοσχεδιαστικὴ λαϊκὴ ποίηση τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἡ ἔρευνα ἐπεκτάθηκε ἀργότερα καὶ σὲ ἄλλες περιοχὰς (Ἑλλάδα, Κύπρος καὶ ἄλλοι), καὶ διαπιστώθηκε ὅτι καὶ ὁ τεχνικὸς προφορικὸς λόγος περνᾷ ἀπὸ διαδικασίες δομῆς καὶ μαθητείας, πρὶν οἱ Γραμματικοὶ κατορθώσουν νὰ διαγνώσουν τὰ μέρη τοῦ λόγου καὶ νὰ συγκροτήσουν τὴν Γραμματικὴ ἐπιστήμη. Φτάνει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἡ Σανσκριτικὴ γλῶσσα, μὲ κείμενα ποὺ φτάνουν ὡς τὸ 1800 π.Χ. καὶ κάπως νωρίτερα, ἀπέκτησε γραμματικὴ μόνον τὸν 4ο αἰ. π.Χ. χάρις στὸν *Panini*, καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐπιστήμη ἀρχίζει νὰ θωπεύη τὰ προβλήματα τοῦ λόγου μόνον μὲ τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν ἴδιο περὶ τοῦ αἰῶνα, καὶ μὲ τοὺς Στωϊκοὺς, ποὺ τὰ ἀνιχνεύουν καὶ τὰ καταγράφουν ἀργότερα. Αὐτὰ ὅλα δείχνουν ὅτι ὁ προφορικὸς λόγος ἔπαιξε μεγάλον ρόλο καὶ στὴν συγγραφή τῶν σπουδαίων ἔργων καὶ τοῦ 5ου αἰ. ἀκόμα, καθὼς καὶ τὸ ὅτι ἡ μαθητεία, δηλ. τὸ καλφαλίκι, στὰ ἀρχαῖα σχολεῖα καὶ τὶς ρητορικὰς σχολὰς κρατοῦσε χρόνια καὶ χρόνια, ἐπειδὴ ὁ λόγος δὲν εἶχε ἀκόμα περάσει ἀπὸ τὸ ἀνατομικὸ τραπέζι καὶ οἱ κανόνες τῆς Γραμματικῆς δὲν εἶχαν ἀκόμα διαγνωσθῆ.

Καὶ σ' αὐτὴν τὴν σημαντικὴν φάση τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου ἔχει ἀφιερῶσει μελέτες ὁ κ. Β. Γ., ὅπως εἶναι ἡ «*Struttura comunicativa del discorso storico nel pensiero storiografico*», *II. Verri*, 1973, 53-78, τὸ «*Oralità e scrittura in Grecia*», σσ. 30-52 (στὸ «*Oralità Scrittura, Spettacolo*. Torino 1983), «*La poésie orale de la Grèce archaïque...*», *Actes du VIIe Congrès de F.I.E.C. Vol. I. Budapest 1983*, 149-165, κ.ἄ., καθὼς καὶ τὸ βιβλίον *Poesia e pubblico nella Grecia antica. Da Omero al V secolo*. Roma-Bari 1984¹, 1982², ἀναθεωρημένη καὶ ἐπανξημένη ἔκδοσις, ποὺ μεταφράσθηκε στὰ ἀγγλικά, γνώρισε δύο ἐκδόσεις (*Poetry and its Public in Ancient Greece. From Homer to the Fifth Century*, Baltimore - London 1988¹ - 1990²), συζητήθηκε πολὺ στὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ καὶ κέρδισε τὸ βραβεῖο *Viareggio* τοῦ 1984 γιὰ τὴν δοκιμιογραφία.

Σημαντική είναι ή άπασχόλησή του και με τὸ ἀρχαῖο θέατρο και τήν λυρική ποίηση. Μετέφρασε τήν *Μήδεια* τοῦ Σενέκα (1956), ἐξέδωσε σέ τόμον τήν χορική λυρική ποίηση (Πίνδαρο, Βακχλίδη, Σιμωνίδη, 1965), πραγματοποιήθηκε τὸ ἴδιο θέμα σέ μεγάλη μελέτη «*Lirica greca arcaica e tardo arcaica*», στὸν τόμο *Introduzione allo studio della cultura classica*, Milano 1972, 57-105, και σέ ἄλλην μεγάλη μελέτη, «*Storicità della lirica greca*», στὸ *Storia e civiltà dei Greci*, Μιλάνο 1978, 383-461. Πραγματεύθηκε σέ διάφορες μελέτες τὸν μῦθο τοῦ Οἰδίποδα ἀπὸ διάφορες ἀπόψεις-«*L'Edipo re tra mito e storia*», στὰ *Πρακτικὰ ἡμερίδων γιὰ τήν μελέτη τοῦ Οἰδίποδα*, *Atti delle giornate di studio su Edipo*, Torino 1984, 123-136, «*Il tiranno, l'eroe e la dimensione tragica*» στὸν *Edipo. Il teatro greco e la cultura europea. Atti del convegno Internazionale*, (Urbino 1982), 117-133, «*Tragedia e comunicazione*» *Dioniso* 54, 1983, 227-240. Γιὰ τήν *Μήδεια* τοῦ Εὐριπίδη ἔγραψε τὸ δοκίμιο «*Il letto 'insaziato' di Medea e il tema dell' adikia...*», στὸ *L'amore in Grecia* 1983, 155-170. Σημαντικὸ εἶναι τὸ βιβλίον του *Lo spettacolo nel mondo antico. Teatro ellenistico e teatro romano arcaico* 1977, τὸ ὁποῖο μεταφράσθηκε στὰ ἀγγλικά (*Theatrical Performances in the Ancient World. Hellenistic and Early Roman Theatre*, 1979), με πολλὰς ἐννοϊκὰς κριτικὰς.

Μὲ ἀπόλυτη συντομία ἀναφέρουμε ὅτι ἀσχολήθηκε και με τήν ἱστοριογραφία και βιογραφία (*Storia e biografia nel pensiero greco*) σέ βιβλίον τοῦ 1983, πὸν μεταφράσθηκε ἐπίσης στὰ ἀγγλικά, καθὼς και με τήν ἱστορία τῆς λατινικῆς φιλολογίας (*Storia della letteratura latina*) σέ τόμον τοῦ 1987², και ἐτοιμάζει κριτικὴ ἔκδοση με ποιητικὴ μετάφραση τῶν *Πυθικῶν ᾠδῶν* τοῦ Πινδάρου.

Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο στὴν πολὺν πλούσια ἐργογραφία τοῦ Bruno Gentili, τονίζουμε μόνο ὅτι θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιολογότερους Ἰταλοὺς και Εὐρωπαίους φιλολόγους. Ἔχει βραβευθεῖ ἀπὸ τὴν Πρὸεδρία τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τὸ 1959 γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ του δραστηριότητα, στὰ 1979 τοῦ ἀπονειμήθηκε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας τὸ χρυσοῦ μετᾶλλιον γιὰ τοὺς καταξιωμένους τῆς Παιδείας τοῦ Σχολείου και τῆς Τέχνης (*per i benemeriti*

della cultura, della Scuola e dell' Arte), και στὰ 1989 ὀνομάσθηκε Grande Ufficiale «Al Merito della Repubblica».

Ὁ κ. Β. Γ. εἶναι ἐπίτιμος διδάκτορας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Southhampton, τῆς Λωζάννης καὶ τῆς Λουβαίν. Εἶναι πρόεδρος τῆς ἰταλικῆς Ἑταιρείας γιὰ τὴν μελέτη τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Βερολίνου, μέλος τῆς Société Internationale de Bibliographie classique, ἐταῖρος τῆς Accademia dei Lincei τῆς Ρώμης, καὶ μέλος διαφόρων συμβουλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος Lorenzo Valla γιὰ τὴν ἔκδοση Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων, κ.ἄ.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ ἐκλογή τοῦ κ. Β. Γ. ὡς ἀντεπιστέλλοντος μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀποτελεῖ μιὰν δίκαιη ἀναγνώριση τοῦ ἔργου του καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς του ἀξίας καὶ μιὰν ἐνίσχυση τοῦ δυναμικοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀπὸ ἀξιόλογους φιλολόγους τῆς Ἑδρώπης.

Personalmente, sono molto lieto di salutare il distinto collega per la Sua presenza in questa sala e mi rallegro cordialmente con Lui per la Sua elezione come membro Corrispondente della Accademia di Atene, e lo prego di succedermi al podio.

ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

«MITO E POESIA NELLA GRECIA ANTICA»

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΕΠΙΣΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΜΕΛΟΥΣ Κ. BRUNO GENTILI

Ὁ μῦθος διαδραμάτισε θεμελιώδη ρόλο στὸ κοινωνικὸ σύστημα τῶν Ἑλλήνων. Ἀποτέλεσε τὸν συνδετικὸ ἴσθμὸ τοῦ πολιτισμοῦ τους στὶς διάφορες ἐκφάνσεις του: στὴν ἐπική καὶ λυρική ποίηση, στὸ δραματικὸ θέατρο τοῦ πέμπτου αἰῶνα, στὴν ἱστοριογραφία, στὴ φιλοσοφία, στὶς εἰκαστικὲς, τέλος, τέχνες, καὶ, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῶν πολλαπλῶν λειτουργιῶν του σὲ διάφορα ἐπίπεδα — τελετουργικὸ, θρησκευτικὸ, πολιτικὸ καὶ ἀνθρωπολογικὸ — ἐμφανίστηκε ὡς μία πλούσια καὶ κοινὴ παρακαταθήκη ἠθῶν, ἐθίμων, συμπεριφορῶν καὶ ἀξιῶν. Ἀλλὰ τί ἦταν στὴν πραγματικότητα ὁ μῦθος; Ἐπινόηση ἢ ἱστορία; Πέρα ἀπὸ τὶς πολλαπλὲς ἐρμηνεῖες ποῦ τοῦ ἔδωσαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ ποῦ ἀκόμη σήμερον οἱ μελετητές, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ μῦθος εἶναι συγχρόνως ἀλήθεια καὶ φαντασία καὶ ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς φαντασίας